

inimă, românești amândouă, privind **cu încredere** și neapărat activ viitorul.

Ce să evoc mai întâi aici? Pentru mine, Muzeul „Vasile Pârvan” nu înseamnă numai spațiile lui, fondul de exponate și colecții: piese de arheologie, documente istorice, comorile de artă – mai cu seamă donațiile Chiricuță, atât de bogată și valoroasă, Teodorescu și celelalte, ca și tot ce este la Pavilionul Guguianu, apoi celelalte ramuri muzeale, desigur. Elogiindu-le, cum merită cu prisosință, gândul meu merge **cu prețuire și recunoștință**, către *echipa* Muzeului, în frunte cu directorul său, istoricul Mamalaucă, și fragila, dar neobosita Alina Butnaru, organizatoarea edițiilor anuale ale sesiunilor de comunicări științifice, pe teme – generic totdeauna incitante, fecunde, încununată de editarea - **scripta manent** – volumelor „Acta Musei Tutovensis”, sub îngrijirea nemijlocită a aceleiași robace și competente muzeografe, nezgomotos, dar eficient dedicată muncii sale, mult dincolo de limitele unor obligații de *fișă de post*, într-un context administrativ, bine știut, de organigramă de muzeu blocată **sine die**, fapt de natură să ridice la puterea „n” binecuvintele laude adresate întregii eroice *echipe* a Muzeului. Și nu trebuie să uit că tot Alinei i s-a încredințat și misiunea onorantă, deloc ușoară, a monografiei Muzeului ajuns la centenar, cum la invitațiile aceleiași, am fost și eu, ca și alții, invitat la seri culturale, cel mai recent, de pildă, Ion Agârbiceanu – 50 de ani de la moarte. Dar ar fi de neiertat să restrâng ce scriu aici doar la muzeografii de azi. Are *dreptul* oare cineva – oricine ar fi acela – să *uite*, să treacă, așa cum se spune, cu *vederea*, rolul crucial jucat de Doamna Arnăutu în îmbogățirea colecțiilor Muzeului, grație trudei, inteligenței și diplomației d-sale, cu atât de valoroasa donație Dr. Chiricuță, un dar imens făcut de celebrul oncolog clujean, cu *rădăcini* tutovene, bârlădene, Muzeului „Vasile Pârvan”? Niciodată. Muzeul de azi este creația, opera colectivă a lanțului de generații de custozi și muzeografi, în fața osârdiei, devotamentului și rodniciei cărora mă rog/ne rugăm noi, toți cei ce trăim acest ceas aniversar, să ni se primească adâncă plecăciune a inimilor, a sufletelor și a minților noastre.

Un mare muzeu – o poți vedea oriunde în largul lumii: la Louvre, la Prado, la British Museum, la Florența și Vatican, la Gugenheim sau în Amsterdam, la Ermitaj – e **viu, trăiește** prin vitalitatea *dialogului* continuu al curatorilor săi, muzeografi creativi, subtili și îndrăzneți cu publicul, de la copiii de școală cu dascălii lor până la **iubitorii de artă, de cultură, de toate vârstele**, aceiași cu marii **cititori** ai bibliotecilor, melomani, cinefili, **theater goers** și... **doar selectiv**, telespectatori.

Vivat, crescat, floreat ! – Muzeului „Vasile Pârvan” din Bârlad –, dar **al țării întregi** (i-ar trebui o publicitate **rodnic agresivă, pe măsură**). **Înaltă și caldă prețuire celor ce-i dau viață!**

Prof. univ. dr. Nicolae CREȚU, Iași

***

Urez Muzeului Vasile Pârvan din Bârlad, ajuns la Centenar, viață lungă, bogăție crescătoare în exponate, vizitatori mulți și interesați, spor în cercetarea științifică și sănătate celor ce-i servesc nobilul altar!

Mi-am petrecut adolescența în mijlocul exponatelor lui, în perioada când exista ca pinacotecă la Casa Națională „Stroe Belloescu” și-l avea custode pe **Dimitrie Tarază**, sculptor în lemn, spirit cultivat și suflet mare, artist multiplu, lumină nestinsă în aduceri aminte.

Condus cu știință și destoinicie, Muzeul Vasile Pârvan a ajuns la o vârstă nestoriană. El a rămas în sufletul meu o permanență. Îmi face bine s-o mărturisesc.

București, 3 ianuarie 2014

Prof. univ. dr. C. D. ZELETIN,
președinte de onoare al Academiei Bârlădene